16/11/2018

Απορριπτέα και επιπόλαια η συμφωνία – Μητρ. Μεσσηνίας

/ Επικαιρότητα

Ενημερωτική επιστολή προς τα μέσα ενημέρωσης απέστειλε έπειτα από τη λήξη της σύγκλησης της Ιεραρχίας ο Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος-ο οποίος είχε αποχωρήσει νωρίτερα με επεισοδιακό τρόπο από την αίθουσα συνεδριάσεων- μέσω της οποίας γνωστοποιεί τις θέσεις του για το θέμα με τη “συμφωνία” Πρωθυπουργού- Αρχιεπισκόπου κάνοντας λόγο για προχειρότητες, αβεβαιότητες, ασάφειες και αδιευκρίνιστες προτάσεις. Προσθέτει δε ότι είναι απορριπτέα. Ακολουθεί ολόκληρη η επιστολή.

Μακαριώτατε,

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Τίς εὐχαριστίες μου ἐκφράζω μέ πολύ σεβασμό πρός τόν Μακαριώτατο Ἅγιο Πρόεδρο γιά τήν ἐνημέρωση τήν ὁποίαν μᾶς ἔκανε καί μέ τήν ὁποίαν ἀρκετά σημεῖα ἀλλά ὄχι ὅλα διευκρινίστηκαν ἀναφορικά πρός τήν λεγόμενη Συμφωνία μεταξύ τοῦ Πρωθυπουργοῦ καί Προέδρου τῆς Κυβέρνησης καί τοῦ Μακαριωτάτου.

Α. Παρά τόν διθυραμβικό τρόπο μέ τόν ὁποῖον παρουσιάστηκε αὐτή ἡ «ἱστορική Συμφωνία» ἐντούτοις ἡ ἴδια ἡ κυβερνητική διαχείρισή της ἀποδυνάμωσε ὅλη αὐτή τήν προσπάθεια καί φαίνεται ὅτι ἀπέδειξε καί τόν ἐπιδιωκόμενο στόχο της.

Ὅπως ἔχω ἤδη δηλώσει ἡ παροῦσα «Συμφωνία» εἶναι μία ἁπλή καταγραφή (memoradum) θέσεων, ἀπόψεων, προτάσεων καί ἐπιδιώ-ξεων μέ πολλές ἀσάφειες, ἀδιευκρίνιστες προτάσεις καί ἀβεβαιότητες, ἡ ὁποία ἀνοίγει ἀρκετά νομικά ζητήματα ὅπως καί δημιουργεῖ νέα νομικά θέματα καί γιά τά ὁποῖα οὐδεμία ἐπίλυση ὑποδεικνύεται καί δέν μπορεῖ οὔτε νά θεωρηθεῖ οὔτε ὅτι εἶναι πραγματική Συμφωνία.

Θά μοῦ ἐπιτρέψετε λοιπόν νά θέσω ὁρισμένα ἐρωτήματα καί νά κάνω ὁρισμένες παρατηρήσεις καί ἐπισημάνσεις, σέ κάθε ἕνα ἀπό τά ἀναφερόμενα σημεῖα αὐτῆς τῆς οἰωνεί Συμφωνίας.

1) Τό Δελτίο Τύπου τῆς 6-11-2018 τῆς Γεν. Γραμματείας τοῦ Πρωθυπουργοῦ ὁμιλεῖ γιά διάλογο «πολυετῆ, ἀναλυτικό καί εἰλικρινῆ... με-τα-ξύ Πολιτείας καί Ἐκκλησίας». Ἀπό πότε δηλαδή ὑφίσταται ἕνας τέτοιος διά--λο--γος, στόν ὁποῖον συζητοῦντο ἡ μισθοδοσία τοῦ κλήρου καί ἡ ἀξιοποίη-ση τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας; Ὁ Πρωθυπουργός ἀνέφερε γιά πρό τρι-ετίας.

Ποιός διεξήγαγε ἀπό μέρους τῆς Ἐκκλησίας αὐτόν τόν διάλογο ;

2) Στό ἴδιο Δελτίο Τύπου δηλώνεται ὅτι «στόχος μας εἶναι νά θέσουμε τό πλαίσιο διευθέτησης καί ἐπίλυσης ἱστορικῶν ἐκκρεμμοτήτων, ἀλλά καί νά ἐνισχύσουμε τήν αὐτονομία τῆς Ἐκκλησίας».

Ἡ μόνη ἱστορική ἐκκρεμμότητα εἶναι ὁ τρόπος καταγραφῆς, κατοχύρωσης καί ἀξιοποίησης τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας ὄχι ὅμως καί ἡ μισθοδοσία τοῦ κλήρου, γιά τήν ὁποία, ἤδη ἀπό τό 2013 μέ τόν νόμο 4111/2013 (ΦΕΚ. 18/25-1-2013) τοῦ Ἀντώνη Σαμαρᾶ, τό θέμα ἔχει ἐπιλυθεῖ.

3) Ἡ ὑπό μορφή νομοθετικῆς ρύθμισης κατωχύρωση αὐτῆς τῆς «ἱστορικῆς Συμφωνίας μεταξύ Ἐκκλησίας καί Πολιτείας» δέν διασφαλίζει τίποτε ἀπό ὅσα προτείνονται καί περιλαμβάνονται σ’ αὐτήν.

Γνωρίζετε ἐπίσης Μακαριώτατε ὅτι κανένας ὅρος Συμφωνιῶν δέν ἔχει τηρηθεῖ

(χρηματική ἀποζημίωση, δωρεά ἀκινήτων κ. ἄ).

Β. Ὕστερα ἀπό τά παρόντα εἰσαγωγικά, ἔρχομαι στήν κατ’ ἄρθρον ὑπόδειξη τῶν ἀσαφειῶν καί σκοτεινῶν σημείων τῆς «Συμφωνίας».

1. Γιατί στό ἐδάφιο 1 τό Ἑλληνικό Δημόσιο ἀναγνωρίζει μόνο τόν ἀναγκαστικό νόμο 1731/1939 καί ὄχι καί τήν νομοθετική κατοχύρωση τῆς σύμβασης τοῦ 1952 ;

Γιά ἕνα καί ἁπλό λόγο. Στή συζήτηση γιά τή Σύμβαση τοῦ 1952, ἡ ὁποία πραγματοποιήθηκε στή Βουλή ἀναφέρεται καί διευκρινίζεται στά Πρακτικά ὅτι ἀναλαμβάνει τό Ἑλληνικό Δημόσιο τήν ὑποχρέωση τῆς κάλυψης τῆς μισθοδοσίας τοῦ κλήρου καί τά ἔξοδα λειτουργίας τῆς ἐκκλη-σια-στικῆς ἐκπαίδευσης, κάτι γιά τό ὁποῖο δέν ὑφίσταται οὔτε κατά τή συζή-τη-ση στόν ἀναγκαστικό νόμο τοῦ 1939 ἀλλά καί οὔτε συμπεριελήφθη στή Σύμβαση τοῦ 1952 καί πολλῷ μᾶλλον στήν Εἰσηγητική Ἔκθεση.

Ἔτσι λοιπόν ἐδῶ ἔχουμε τήν πρώτη πράξη διαφοροποίησης τῆς συμβατικῆς ὑποχρέωσης τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου γιά τήν κάλυψη τῆς μι-σθο-δοσίας τοῦ κλήρου καί τά ἔξοδα λειτουργίας τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐκπαί-δευσης πού ἦταν καί ἡ ἀρχική ἐπιδίωξή σας, ὅπως γράφετε στό βιβλίο σας γιά τήν ἐκκλησιαστική περιουσία Μακαριώτατε, ἔναντι τοῦ τρόπου ἀξιοποίησης καί ἐκμετάλλευσης τῆς ἐκκλησιαστι-κῆς περιουσίας, τῆς ὁποίας ἔχει πάρει ἤδη τό 96%, τό Ἑλληνικό Δημόσιο καί σέ μερική συσχέτιση πρός τήν ἐκκλησιαστική περιουσία, τήν ὁποία θά συνδιαχειριστεῖ καί συνεκμμετα-λευ-τεῖ τό Ἑλληνικό Δημόσιο καί ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος.

2) Στό ἐδάφιο 2 δηλώνεται : «Τό Ἑλληνικό Δημόσιο ἀναγνωρί-ζει ὅτι ἀνέλαβε τή μισθοδοσία τοῦ κλήρου, ὡς μέ εὐρεία ἔννοια, ἀντάλλαγμα γιά τήν ἐκκλησιαστική περιουσία πού ἀπέκτησε».

Θεωρῶ ὅτι δέν ὑπάρχει ποιό ἀσαφές ἐδάφιο μέ τό ὁποῖο προσπα-θεῖ νά μᾶς πεῖ ὅτι ἡ «συμβατική ὑποχρέωση» γιά τό θέμα τῆς μισθοδο-σίας τοῦ κλήρου καί τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας εἶναι «ἐν εὐρείᾳ ἐννοίᾳ» καί ὄχι «συγκεκριμένῃ», ὅμως τί σημαίνει νομικά αὐτή ἡ ἔκφραση ; Ἐπίσης ἡ χρήση τοῦ ρήματος «ἀνέλαβε» σημαίνει ὅτι συνεχίζει καί ἀναλαμβάνει καί μετά τήν Συμφωνία; Γιά ποιά περιουσία ὁμιλεῖ, τῆς περιόδου 1920-1935 ἢ καί μετά ταῦτα;

3) Στό ἐδάφιο 3 ἀπεμπολεῖται ὄχι ἡ δημοσιοϋπαλληλική ἰδιό-τη-τα ἀλλά ἡ ἐγγύηση τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου ἔναντι τῆς μισθοδοσίας τοῦ κληρικοῦ, ὡς θρησκευτικοῦ λειτουργοῦ, γεγονός τό ὁποῖο ἔχει ὡς συνεπ-ακόλουθο τήν διαγραφή τῶν κληρικῶν ἀπό τήν «Ἐνιαία Ἀρχή Πληρωμῶν».

Αὐτό ὅμως Μακαριώτατε εἶναι μία ἀπεμπόληση κεκτημένου δικαιώματος τῶν κληρικῶν, γιά τό ὁποῖο ἀγωνιζόταν ἡ Ἐκκλησία νά τό διασφαλίσει ἤδη ἀπό τό ἔτος 1945 καί τό πέτυχε τό 2013 καί ἡ παροῦσα «Συμφωνία» ὕστερα ἀπό 5 χρόνια ἔρχεται νά τό διαγράψει.

Δέν ξέρω ἐάν ἔχουμε τό δικαίωμα ἐμεῖς αὐτό σήμερα ὄχι μόνο ἔναντι τῆς ἱστορίας ἀλλά κυρίως ἔναντι τοῦ μέλλοντος ὡς πρός τήν ἐπιβίωση τῆς ἴδιας τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπιπλέον ἡ παροῦσα διαγραφή ἀπό τήν «Ἐνιαία Ἀρχή Πληρω-μῶν» θέτει πολλά ἀκόμη θέματα ὡς πρός τήν ἔννοια τοῦ προσώπου καί τοῦ χαρακτῆρος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τοῦ δημοσιοϋπαλληλικοῦ χαρα-κτῆ-ρος τῆς μισθοδοσίας, τῆς ἰατροφαρμακευτικῆς περίθαλψης, τῆς ἀσφάλι-σης καί τοῦ συνταξιοδοτικοῦ τῶν κληρικῶν, ἐνῶ δέν ἀναφέρει τίποτε γιά τό ὑποδεικνυόμενο καθεστώς ὡς πρός τό μέλλον τῶν ἤδη συνταξιοδοτούμενων κληρικῶν καί τῶν συγγενῶν τους.

Ἡ διαθρυλλούμενη ἐπίσης ἄποψη ὅτι «ἐργοδότης τῶν θρη-σκευ-τικῶν λειτουργῶν εἶναι ὄχι τό Δημόσιο ἀλλά οἱ Μητροπόλεις τους», ὅπως ἔχει γραφεῖ μᾶς ἐπαναφέρει στό μισθολογικό καθεστώς πρό τοῦ 1945. Ποιός λοιπόν θά εἶναι ὁ ἐργοδότης τους, ὁ ὁποῖος «θά παραμείνει ὁ ἴδιος»; (!!!) Δεν μπορῶ ἐπίσης νά φανταστῶ μέ ποιό τρόπο θά ἐπιτευχθεῖ ἡ συνταγματική διασφάλιση τῆς μισθοδοσίας.

Ἐρωτῶ οἱ ὑπάλληλοι τῶν ΔΕΚΟ, Καθηγητές Πανεπιστημίου καί ἄλλοι εἶναι δημόσιοι ὑπάλληλοι ὡς μισθοδοτούμενοι ἀπό τήν «Ἐνιαία Ἀρχή Πληρωμῶν»;

4) Στό ἐδάφιο 4 ἐπίσης ἐμφανίζεται μία νέα κατάσταση τῆς μισθοδοσίας. Ἡ καταβολή ἐτησίως τοῦ ποσοῦ πού ἀντιστοιχεῖ στό κόστος μισθοδοσίας «τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἱερέων» (ὄχι τῶν συνταξιούχων ;) «ὑπό μορφή ἐπιδότησης» καί ὄχι «ὡς συμβατική ὑποχρέωση» ἢὡς «μισθώματα», εἶναι ὅμως γνωστό, ὅτι εἶναι νομικά ἰσχυρότερη ἡ «συμβατική ὑποχρέωση» τοῦ Κράτους ὡς πρός τήν ἀφηρημένη καί ἀσαφή μορφή τῆς ἐπιδότησης, ὅπως καί ἀπόλυτα δεσμευτική νομικά γιά τό ἴδιο τό Ἑλληνικό Δημόσιο. Μπορεῖ νά μέ διορθώσει κάποιος ἐάν σφάλλω. Ἐπιδοτήσεις καί ἐπιχορηγήσεις δίδονται καί σέ φορεῖς τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου καί σέ φορεῖς τοῦ δημοσίου δικαίου (ΔΕΚΟ, ΟΤΑ, ΑΕΙ) ὄχι ὅμως γιά τήν μισθοδοσία, ἀλλ’ ὡς ἐπιπλέον οἰκονομική ἐνίσχυση τῶν προϋπολογισμῶν τους.

5) Δέν νομίζω ὅτι ἔχουμε ἄλλη μορφή διατύπωση παραίτησης δικαιωμάτων τῆς

Ἐκκλησίας ὡς πρός τήν ἐκκλησιαστική περιουσία ἔστω καί ἄν αὐτή ἡ ἀπεμπόληση ἀφορᾶ τά τοῦ νόμου τοῦ 1939, στό ἐδάφιο 5.

6) Στό ἐδάφιο 6 ἀνακοινώνεται ἡ ἵδρυση «Εἰδικοῦ Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας» τό ὁποῖο θά προορίζεται ἀποκλειστικά γιά τή μισθοδοσία τῶν κληρικῶν.

Ἐρωτῶ : ποιά θά εἶναι ἡ νομική του μορφή ; Ἀπό τόν καθορι-σμό τῆς νομικῆς μορφῆς τοῦ συγκεκριμένου ταμείου θά ἐξαρτηθοῦν ἤ καί θά καθοριστοῦν καί ἄλλες μελλοντικές νομικές μορφές σχέσεων Ἐκκλησίας καί Κράτους. Ἀπό πού θά χρηματοδοτεῖται τό συγκεκριμένο Ταμεῖο; Θά εἶναι βιώσιμο;

7) Μέ ποιό τρόπο διασφαλίζεται ὁ σημερινός ἀριθμός τῶν ὀρ-γανικῶν θέσεων τῶν κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅπως καί γιά τούς ἐκκλησιαστικούς ὑπαλλήλους ; Πόσες εἶναι αὐτές οἱ ὀργανικές θέσεις ; Ἀκόμη δέν ἔχουμε νομιμοποιήσει τίς ὑφιστάμενες ἐνορίες καί τίς ἐφημεια-κές θέσεις πού ἀναλογοῦν σ' αὐτές μέ τόν Κανονισμό πού ἐχουμε ἤδη ἐγκρί-νει καί δέν ἔχουμε συζητήσει γιά «σημερινό ἀριθμό» ὀργανικῶν θέσεων. Ἡ ἔλλειψη νομιμοποίηση τῶν ὀργανικῶν θέ-σεων τῶν ἐφημερίων εἶναι δικό μας λάθος, γιατί ὅταν στήν Δ.Ι.Σ. (περιόδου 2012-2013) καί στήν Ι.Σ.Ι. (Ὀκτώβριος 2014) ἐτέθη τό θέμα, ἀπό τόν ὁμιλοῦντα καί μερικούς ἄλλους Ἀδελφούς Ἀρχιερεῖς, ὡς ἐπιτακτική ἀνάγκη ἡ νομοθετική κατοχύρωσή τους ἀντέστει τότε ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης Φιλίππων καί τό σῶμα ὑπαναχώρησε καί ἔθεσε τήν ὅλη ὑπόθεση ad calendam, σήμερα θά κληθοῦμε νά πληρώσουμε ἁμαρτίες παλαιές.

Γ. Ἔρχομαι τώρα στά ἐδάφια πού ἀναφέρονται στό λεγόμενο «Ταμεῖο Ἀξιοποίησης Ἐκκλησιαστικῆς Περιουσίας».

α) Μέ τό ὅλο πλαίσιο ἵδρυσης τοῦ συγκεκριμένου «Ταμείου» ἀνοίγονται νέες μορφές σχέσεων Ἐκκλησίας καί Πολιτείας μέ τίς ὁποῖες ὅμως δέν διασφαλίζεται τίποτε ὄχι μόνο ὡς πρός τήν διαχείριση καί ἀξιο-ποίη-ση τῆς ἐναπομεινάσης ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας ἀλλά καί ὡς πρός τήν κατοχύρωσή της.

β) Στό ἐδάφιο 11 ἡ «Συμφωνία ὁμιλεῖ γιά διαχείριση καί ἀξιο-ποίη-ση τῶν ἀπό τό 1952 καί μέχρι σήμερα ἤδη ἀμφισβητουμένων μεταξύ Ἑλ-ληνικοῦ Δημοσίου καί Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος περιουσιῶν ἀλλά καί κάθε ἄλλου περιουσιακοῦ στοιχείου. Ἔχουμε δηλαδή μία συνδιαχείριση θεσμική πλέον τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, ἀπό τό Ἑλληνικό Δημόσιο καί τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὄχι ὅμως καί ὁποιασδήποτε ἄλλης περιουσίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου.

γ) Θέλετε νά σᾶς θυμίσω τί ἔγινε κατά τό παρελθόν μέ ἀνάλο-γους ἐκκλησιαστικούς ὀργανισμούς (Γενικό Ἐκκλησιαστικό Ταμεῖο, ΟΔΕΠ, ΤΑΚΕ...) καί μέ τίς περιουσίες τους ; Νομίζω, ὅτι ὅλοι θυμώμαστε τί ἔγινε μέ τήν κινητή καί

ἀκίνητη περιουσία τοῦ ΤΑΚΕ ὅταν νομοθετικά καταργήθηκε καί μάλιστα μονομερῶς ἀπό τήν Ἑλληνική Πολιτεία!!!

Στό τέλος θά χάσουμε καί τήν περιουσία πού ἔχουμε σήμερα καί τήν ὁποία οὔτε ἔχουμε καταγράψει καί γιαυτό δέν μποροῦμε οὔτε νά τήν ἐκτιμήσουμε–κοστολογήσουμε, οὔτε νά τήν ἀξιολογήσουμε, νά τήν κτημα-τολογήσουμε καί νά τήν ἀξιοποιήσουμε.

δ) Δέν ὑπεισέρχομαι στά ἐδάφια 12,13, καί 14 γιατί ἡ ἐφαρμογή τους προϋποθέτει ἕνα ἰδανικό πλαίσιο σχέσεων ἐμπιστοσύνης μεταξύ Ἐκ-κλησίας καί Πολιτείας.

ε) Τό τελευταῖο ἐδάφιο τῆς «Συμφωνίας» (15), εἶναι ὅ,τι ποιό ἀσαφές, διολισθαίνον, ἐπικίνδυνο καί ἀνασφαλές.

Ἤθελα μόνο νά ἐρωτήσω :

α) Ἡ ἐκκλησιαστική αὐτή περιουσία στό σύνολό της εἶναι ἱκανή ὥστε ἀπό τήν ἐκμετάλλευσή της ἀπό τό ΤΑΕΠ θά ἀποδίδει ἐτησίως ὡς κέρδος 420.000.000 εὐρώ περίπου, ὥστε τό 50% νά πηγαίνει γιά τήν μισθοδοσία καί τό ἄλλο 50% στό Ἑλληνικό Δημόσιο, ἔστω καί μετά παρέλευση δεκαετίας;

Τήν ἀπάντηση τήν δίνει βουλευτής τοῦ ΣΥΡΙΖΑ καί πρ. ὑπουργός, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι στηρίζει τήν παροῦσα «Συμφωνία». Ἀναφέρει : «καί ὅσο καί ἄν εἶναι κουραστικό, ἄς ἀναρωτηθοῦμε γιά ἄλλη μία φορά ἄν ὑπάρ-χει οἰκονομοτεχνική μελέτη πού νά ἀποδεικνύει ὅτι ἀπό τήν ἀξιοποίηση αὐτῆς τῆς περιουσίας μποροῦν νά προκύψουν κέρδη 200.000.000 € ἐτησίως, γιά τήν κάλυψη τῆς μισθοδοσίας τῶν 10.000 κληρικῶν. Ἄς μᾶς προβληματί-σει τό γεγονός ὅτι μόνο δύο μεγάλες ἑλληνικές ἐπιχειρή-σεις, κι’ αὐτές ὄχι σέ σταθερή βάση, καταφέρνουν νά ἔχουν κέρδη πάνω ἀπό 200.000.000 € ἐτησίως». (Nik. Φίλης).

β) Μᾶς διαφεύγει ὅτι ἡ μισθοδοσία τοῦ κλήρου καί ὅλα τά ἐργατικά δικαιώματα (περίθαλψη, ἀφάλεια, σύνταξη) ἔχουν νά κά-νουν μέ τό 96 % τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας πού ἔχει ἤδη πάρει τό Ἑλλη-νι-κό Δημόσιο. Τώρα μέ αὐτήν τήν «ἱστορική Συμφωνία» ἀπαλλάσεται τό Ἑλ-ληνικό Δημόσιο, ἀπό τήν ὑποχρέωση κάλυψης τῆς μισθοδοσίας καί τήν μισθοδοσία τοῦ κλήρου θά ἀναλάβει ἐξολο-κλή-ρου ἡ ἴδια ἡ Ἐκκλησία, ἔστω καί σέ βάθος χρόνου εἰκο-σαετίας (!!!) μέ τό 50% ἀπό τό σύνολο τοῦ ποσοῦ ἀξιοποίησης τῆς ὑφιστάμενης ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας.

Γιά ὅλους αὐτούς τούς λόγους θεωρῶ ὅτι ἡ «Συμ-φωνία» εἶναι γεμάτη ἀσάφειες, κενά, δημιουργεῖ νέα νομικά θέματα καί δέν διασφαλίζει τίποτε ἀπό τά ἤδη κεκτημένα. Εἶναι μία πρόχειρη καί ἐπι-πόλαια γραμμένη «Συμφωνία», μέ τήν ὁποία

ὠφελεῖται μονομερῶς τό Ἑλληνικό Δημόσιο.

Δ. Ἡ πρόταση μου Μακαριώτατε εἶναι ἡ ἑξῆς :

Ἡ «Συμφωνία» εἶναι ἀπορριπτέα, ἤδη τό σημεῖο 15 μᾶς δίνει αὐτήν τήν δυνατότη-τα, μέχρι νά διορθωθεῖ ἀπό ὁμάδα νομικῶν Μητροπολιτῶν, ἔχουμε ἀρκετούς, καί ἔγκριτους νομικούς ἐντός καί ἐκτός τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καί νά ἔρθει σέ μία προ-σεχῆ Ἱεραρχία γιά περαιτέρω ἐπεξεργασία, καί ὕστερα νά τεθεῖ στή βάσανο τοῦ διαλόγου μέ τήν Πολιτεία.

Σέ ὅλη αὐτή τήν διαδικασία διόρθωσης τῆς «Συμφωνίας» ἀπό μέρους τῆς Ἐκκλησίας δέν θά πρέπει νά ἐξαιρεθεῖ ὁ ἐφημεριακός λόγος καί οἱ τοποθετήσεις τους γιά τά θέματα, ἀφοῦ εἶναι καί αὐτοί ἄμεσα θιγόμενοι, ὅπως καί οἱ ἐκκλησιαστικοί ὑπάλληλοι.

Ἐπίσης θά πρέπει νά τεθεῖ ἓνα πλαίσιο ὅτι :

α) Δέν ἀλλάζει τό ὑφιστάμενο μισθολο-γικό καθεστώς τῶν κληρικῶν καί τῶν ἐκ-κλησιαστικῶν ὑπαλλήλων ὡς και τά ἐργα-σια-κά και συνταξιοδοτικά τους δικαιώματα.

β) Μέχρι τήν τελική ὁλοκλήρωση τῆς καταγραφῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, τήν κτηματολογική της καί τήν κοστολόγησή της δέν συζητοῦμε γιά ἵδρυση Τ.Α.Ε.Π. Τά ἀπογοητευτικά ἀποτελέσματα τοῦ ΤΑΙΠΕΔ δέν μᾶς δίνουν καί πολλά περιθώρια αἰσιοδοξίας (βλ. ἀξιοποίηση «Ἑλληνικοῦ»).

Ἐκφράζω τή λύπη μου γιά τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο χρησι-μο-ποίησε τήν παροῦσα «Συμφωνία» ἡ Κυβέρνηση, ὡς ἐπικοινωνικό πυροτέ-χνη-μα.

Λυπᾶμαι γιά τήν ἔλλειψη σοβαρότητας ἀπέναντι στήν Ἐκκλησία καί στό πρόσωπό Σας Μακαριώτατε κυβερνητικῶν παραγόντων, οἱ ὁποῖοι μέ τίς δηλώσεις τους Σᾶς ἐξέθεσαν καί δέν Σᾶς προφύλαξαν, ἀλλάν μᾶλλον ὑπονόμευσαν τήν «Συμφωνία».

Τέλος θά Σᾶς παρακαλοῦσα μέ ὅλο τό σεβασμό πρός τό πρό-σω-πό Σας καί ὡς Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ὁ λαικός συνερ-γάτης τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν κ. Κων/νος Δήμτσας νά πάψει νά ἀναμειγνύεται καί νά διαμορφώνει τήν στάση τῆς κυβερνήσεως ἔναντι τῶν θεμά-των αὐτῶν καί νά ἀποτελεῖ τόν «διαμεσολαβητή» καί νά περιοριστεῖ στά καθήκοντα, τά ὁποῖα τοῦ ἔχει παραχωρή-σει ἡ Ἐκκλησία καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, καί στά ὑψηλά καθήκοντα πού τοῦ ἔχει ἀναθέσει ἡ Ἑλληνική Πολιτεία.

Ἐάν ἐπιθυμεῖτε νά ἀποκτήσετε διαύλους ἐπικοινωνίας μέ τόν πολιτικό κόσμο νομίζω ὅτι καί πρόσωπα ἐκκλησιαστικά ὑπάρχουν καί τόν τρόπο γνωρίζετε.

Σᾶς εὐχαριστῶ καί ζητῶ συγχνώμη ἀπό τό Ἱερό Σῶμα γιά τήν καταπόνηση καί γιά ὅσα εἶπα, πιθανῶς δυσάρεστα.